

מסורת הש"ס

המביא גט פרק ראשון גיטין

ד.

עין משפט
גר מצוה

א מ"א מ"ב פ"א מהל'
גיטין הלכה ז'
ו"פ"ד הלכה ז' ו"פ"ג'
הל"מ ו"פ"ד מהל' עדות
הל"מ פ"ג ע"ש נ' טו"ש"ע
א"ה ע"מ קל סעיף ז' [ז]
וטו"ש"ע מ"ח ס"י נ"ג סעיף
ג וסעיף ז':

גילון הש"ס

תו"ט ד"ה דק"ל וכו'
מ"הו י"ש חלוק' ע"י לקמן
דף י' ע"ג מ"ה"ה סתפס
פ'תגמל. ונ"י כהנ"ל כ"ב
כ"ג נגט פסוט סימן ז':

פסקי ר"י

ר"ג אומר אף המביא
מקום וכן התנן רבי
אליעזר אומר אפילו מכפר
לדידי ללוד: אמר אביי
במירוב הסמוכות לא"י
ובמובלעין בתחום א"י
עסקינן: פ"ק ר"ק חגור הם
עיריות הסמוכות לא"י
אלא בעמדים (ת"ך)
[חז"ן] לגבול א"י וכפר
לדידי גם הוא מחוזה
לארץ וסמוך לא"י אלא
ההוא מובלע בתוך
התחום שהגבול מתקם
ונכנס לתוך א"י ובאותה
העקמומית יושב כפר
לדידי ולודו הוא יושב תוך
הגבול בא"י ובהא פליגי
ת"ק סבר דוקא במדינת
הים צריך שיאמר אבל הני
כיון דסמוכין ומובלעין
אינו צ"ל דשכיחי בהו
איתא ואתא ר"ג למימר
סמוכין נמי כגון ר"ק חגור
א"י שכיחי בהו שיריתא
אבל מובלעין כגון מכפר
לדידי ללוד שכיחי בהו
שיריתא: ור"א אומר א"ע"ג
דשכיחי שיריתא צריך
שיאמר שהם תחילוק
במדינת הים פ"י אחרי
שגור במדינת הים לא
נתנו חילוק בדבר: וחכ"א
אינו צריך שיאמר וכו'. פי'
אינו צריך לומר המביא מן
הסמוכין ומן המובלעין
דשכיחי שיריתא אלא
המביא גט ממדינת הים
לא"י והמולך ממדינת
ואתא
לפרשי טעמא דת"ק
(כגון) [דאמר] המביא גט
ממדינת הים דה"ל המולך
מארץ ישראל למדינת הים
דטעמא הוא מפני שאין
עדים מצויין לקיימו ולא
שנא מולך ממדינת
המביא ממדינת למדינת
במדינת הים צריך שיאמר
דלא שכיחי שיריתא:

וחתמו ונתנו א"ה בשר. לכתמיה נמי כשר לתמוס וליתן דזכר
כל הגט (לקמן דף כו:). ובהכח (כמוצא דף פה). מוכיח
מדבר נחמן דהכא דלמיתא כשקרא לא חיישין^א ועוד תנן דפרק כל
הגט (לקמן דף כו). הכותב טופסי גיטין צריך שיניח מקום האיש והאשה

וכי סימא און מדאורייתא טענין לה. להא דרז נחמן: אי הכי
אומר היה ר' מאיר דבר טורה מיבעי ליה. למימר. דהוא ליה לרב
נחמן דאמורה הוא לפרושא למילתא דלא תיפוק חורבא מיניה ולמיתני
הכי אומר היה ר' מאיר דבר טורה אפילו מלאו באשפה וכו': י"ט

היא או משום תקנת עגנוותי משמע
במלאו באשפה ללא שייכי הני טעמי
שרי אפילו לכתמיה^ב ומאן דמפרש נמי
הסם משום תקנת סופר ורבי אלעזר
היא משמע דל"מ אין צריך להניח

היכא דליכא עדים כלל כלומר כי לא
חתימי סהדי עליה כלל שפיר טפי
מהשתא דחתימי עליה ושלל לשמה
דהוא ליה מוויף מתוכו: צמווייף
משום. שחתם עליו קרוב או פסול
או שלל לשמה: ומעיקרא אמאי לא
מוקמינן וכו' כרזי יהודה. דטרמינן

כתיבה בתלוש שלל דמוקי מתנין
דמחוזר כ"י מאיר ושלל לשמה שרי
אפילו לכתמיה ואומר ר"מ דלגבי
לשמה לא חיישין אי מייתי גט לעדים
שאני כמוז לשמה שיחתמו גם הם

ומהדרין וכו' מימא כמה לישני
לאוקמינה כ"י מאיר או כ"י אלעזר:
הילכתא כרזי אלעזר צגיטין. דהא
מילתא דכלא עדים חתומים כשר והכי
מוקינן דפרק בתרא (לקמן דף כו:):

לא אמו למיטע^ג אבל במחוזר אי כזב
לה במחוזר זימנין דמישתלי^ד ואין
נזכרין לתלוש וחמתי: מורה רבי
אלעזר במוייף מתוכו. מימה ל"י מה

ואמר אביי. עיריות הללו שהסופו
עיריות כשר וישאל ספק רשע ומגר
דבין גמליאל והבן דרבי אליעזר הוי
סמוכות טפי שאף מובלעות הן בתחומה
אלא שאין מארץ ישראל דת"ק סבר

ענין שלל לשמה למויף מתוכו
שחתומים זו קרוינין או פסולים דהסם
דבין מיפסיל משום דלמא אטי למיסקנן
עליויהו להשיאה או להוליא מנון על

המובלעות. והכי דמי מובלעות כגון
עיריות שונה הכתובה ממורה של ארץ
ישראל להיות לגבול כדמכ"ב (במדרג ל')
והתאויסם לכס לגבול קדמה מחזר
עיני וגו' ומונה על הגבול עיריות רבות

אין צורך להשיאה או להוליא מנון על
פיסה^ה אע"פ שהדבר אמת אין לעשות
אלא בעדות כשר כדאמר צ"י ארבעה
אחין (גיטין דף לא): נימיה גבי עדים

ומהן ולהן חוזה לארץ ישראל ויש
מהם שזולטות מחזרותיהן לגד המזרח
ארבע וחמש פרסאות ומסילה ההולכת
מזו לזו הוא הגבול ועיריות העומדות

שלה לשמה יצא להכשיר זימנין דישתמו
תחלה ויכתבו גט על גבי חתימתן
והסם ליכא עדות כלל דאם כן מנוטם
זה גם כשאר שטרות היה לנו להצריך

חוק קמ"ב כזי כזי לפומדייתא: מאי
לאו דהא קמיפליגי כו'. ודרבה ורבא
תנאי היא: לא שטיח. דיש חירוס
צנייהס: מתרין לטעמיה. מתרין
לכולהו תנאי כוחיה: וחסא רבי

לשמה יצא להכשיר זימנין דישתמו
תחלה ויכתבו גט על גבי חתימתן
והסם ליכא עדות כלל דאם כן מנוטם
זה גם כשאר שטרות היה לנו להצריך

אליעזר לומר דמובלעות נמי לא.
כלומר אף על גב דגמירי לא
נפקי מכלל מדינת הים: שלא
סחלוק במדינת הים. מאחר שגורו
צמידת הים לא נתנו חלוק דזכר:

למניקט וחתימתו כיון שהיתה כתיבה
בתלוש אי אפשר לחתימתו שהיא במחוזר וי"ל דמשכחת לה שכתבו על אילן תלוש ואח"כ נטעו והשריש וחמתו: דקיימא א"ן ה"ב"ה בר"א
בגיטין. משום דמיירי הכא צגיטין נקט גיטין אבל הלכה כמותו אף כשאר שטרות אע"ג דכל אמוראי דלקמן (דף כו:). סברי כ"י אלעזר דוקא
צגיטין קיימא לן כשמואל צדיני דפליג לקמן (ס) אדרב וקאמר אף כשאר שטרות ועוד צ"י זה צורך (פסהד"ן דף כה:). גבי מתנתא דהוה חתימי
עלה תרי גיסי קאמר רב יוסף וזל אקנייה צעדי מסירה כ"י אלעזר ופריך ליה אביי והאמר ר' אבה מורה ר' אלעזר צמווייף מתוכו שהוה פסול
משמע דרב יוסף ואביי דהוה צבראי סברי כ"י אלעזר^ז וצפירקין נמי (ט) אומר ר' אבה היא שטררא פרסאה דמסריה ניהליה צפאי סהדי ישראל
מנצינן ציה מצני חרי^ח ולפיכך צריך לומר שיהו עדי מסריה צשעת נתינת הגט דאניהו כתיב דאי ליכא שם עדי מסריה אינה מגורשת אע"ג
דאיכא עדי חתימה ולא מהני עדי חתימה אלף שחסי ימותו עדי מסריה או ילכו להם למדינת הים שמישא ע"י עדי חתימה דמתנתא דהשטר נעשה^ט
כדאמרינן בהשולל (לקמן דף לו). לא כריכא אלף ל"י אלעזר דאמר עדי מסריה כרמי תקינו רבנן עדי חתימה דזימנין דמיתאי סהדי אי נמי דאזלי
למדינת הים^י וכן משמע צ"י בתרא (לקמן דף כו:). גבי שנים ששלחו שני גיטין ושומתייהן שוין [ונתערבון] נתן שטייהן לזו ושטייהן לזו וקאמר בגמ' דלא
כ"י אלעזר משום דלא ידעי עדי מסריה ציה מינייהו מיגרשא אלף לר"מ ניחא ור"ן לומר^{יא} דבמשולשין איירי^{יב} דבעי לר"מ סיהא מוכח מתוכו כדאמרינן
ב"ש כל הגט (לקמן דף כד:). גבי כתב נגרש את הגדולה ואי ל"י אלעזר סגי צעדי חתימה אמאי לא אמיא כ"י אלעזר דל עדי מסריה מהכא
צעדי חתימה סגי אלף משמע דלעולם בעי ר' אלעזר עדי מסריה ועוד דרגיל ר"מ לומר דאפילו לר"מ צעי עדים צשעת נתינת הגט דאיך דבר
שצברוה פחות משנים וכן שטר מתנת קרקע או שטר מרש הואו לקנין קרקע ואינו לרתייה אין מועיל כלום ל"י אלעזר ל"י אלעזר שאל נתנו
ע"י עדים^{יג} מיהו י"ל חלקן דלענין ממון דמהניא הודאת צעל ל"י אלעזר כ"י אלעזר צמווייף מתוכו שהוה פסול
לא מהניא הודאת צעל ל"י אלעזר דמתייב לאחסי דבאקדושין אסר לה אקרוינס^{יד} ובגירושין אסר לה אכהן^{יז}: וצ"ל סבר צ"י שאין עדים מרשין
צקיימו והני נמי צ"א שביחי. וטעמא דרבי אליעזר לא משום דקסבר דמובלעות נמי לא שכיחי אלף שלל מחלוק במדינת הים (י) כדמשמע בסמוך:

הוא והני נמי צ"א שביחי. וטעמא דרבי אליעזר לא משום דקסבר דמובלעות נמי לא שכיחי אלף שלל מחלוק במדינת הים (י) כדמשמע בסמוך: